

Oponentský posudek na disertační práci MgA. Jiřího Petrdlíka Opereta Polská krev Oskara Nedbala v dobovém kontextu

Filosofická fakulta UK Praha

Ústav hudební vědy

Obecná teorie a dějiny umění a kultury - hudební věda

Disertační práce MgA. Petrdlíka je pojata velmi široce a v podstatě ji charakterizuje snaha zachytit, samozřejmě se zřetelem k nejznámější a nejúspěšnější operetě Oskara Nedbala Polská krev, vývoj specifického hudebně dramatického útvaru, jímž byla a je opereta. Práce je rozvržena do sedmi kapitol, v nichž je logicky věnován značný prostor reflexi operety, zmíněnému dílu i Nedbalovi samému v literatuře, dále se zabývá stavem bádání a pramennou základnou v řadě institucí (České muzeum hudby, Národní muzeum, Městská knihovna v Praze, Národní knihovna v Praze, Archiv Pražské konzervatoře, fondy Českého rozhlasu, Fondy Divadelního ústavu, Archiv České televize atd.). Záměrně prezentuji tento bohatý výčet, neboť dokazuje velmi zodpovědný přístup autora práce ke zmapování pramenné základny. Následují obligátní kapitoly (3.1-3.4) sledující Nedbalovy životopisné reálie a posléze pak (kapitola 4) pohled na dějiny operety. V kapitole 5 autor prezentuje dramaturgický rozbor doplněný notovými ukázkami z klavírního výtahu operety Polská krev.

Za zvláště cennou považuji kapitolu 6 - zevrubný pohled na Nedbalovu pozůstalost v depozitáři divadelního oddělení Národního muzea v Terezíně s následným zřetelem k pramenům k operetě Polská krev. (6.3). Tento, zřejmě prvně publikovaný soupis otevírá nepochybně prostor k dalšímu bádání a k hlubšímu poznání Nedbalovy hudby a to nejen operetní.

Práce je napsána kultivovaným jazykem, vybavena obsáhlým přehledem užitých pramenů a literatury, notovými a obrazovými přílohami. Znovu připomínám, že velké ocenění zaslouží pečlivá práce a evidence Nedbalovských pramenů. Jediné, co mi v práci trochu absentovalo, je zevrubnější analytický pohled na výraznou hudební dikci - melodika, harmonické myšlení a zejména instrumentace, kterou operetní autoři formátu Lehára, Kálmána či Nedbala disponovali. Zejména orchestrační obratnost, jež jistě souvisela s Nedbalovým studiem u Antonína Dvořáka ale také se zkušenostmi získanými dirigentskou činností, by zasloužila alespoň malou reflexi. Autor si těchto Nedbalových tvůrčích dispozic byl nepochybně vědom, což dokládá mj. i jeho konstatace na str. 115, kde definuje „...atributy skladatelova tvůrčího přístupu...“ a následně zmiňuje „...propracovanou instrumentaci...“

Práci považuji za velmi zajímavou a doporučuji přijmout k obhajobě.

V Praze dne 23.5.2016

doc.Mgr. Eduard Douša, Ph.D.

